

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

16 octombrie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

judecători – Nicolae Gordilă, Elena Covalenco,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2013, declarat de către avocatul Ion Popescu, în numele inculpatei

Cotoman Irina Vladimir, născută la 16 mai 1991, originară și domiciliată în r-l Criuleni, s. Bălăbănești.

1. *Examinat în prima instanță: 14.03.2012-13.06.2012*2. *Examinat în instanța de apel: 18.09.2012-11.04.2013*3. *Examinat în instanța de recurs: 01.08.2013-23.10.2013***CONSTATĂ:**

1. Prin sentința Judecătoriei Criuleni, din 13 iunie 2012, Cotoman I.V. a fost condamnată în baza art.186 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 1 an 6 luni închisoare, cu suspendarea executării pedepsei în baza art. 90 Cod penal, pe un termen de 1 an.

2. Potrivit sentinței Cotoman I.V. la 03 decembrie 2011, în jurul orei 23.00, împreună cu soțul său Zavtoni Tudor Ivan, se aflau în casa cet. Josan Eugenia Alexandru din s. Bălăbănești, r-l Criuleni, unde împreună cu soțul ultimei cet. Josan Valeriu Vasile, consumau băuturi alcoolice. Folosindu-se de faptul că soții Josan erau în stare de ebrietate, Cotoman I.V., cu scopul de a sustrage bunurile altei persoane, din gențile cu marfă pregătite de către Josan E.A. pentru vânzare, pe ascuns a sustras bunuri în sumă totală de 945 lei și bani în sumă de 150 lei, cauzându-i astfel un prejudiciu material considerabil în sumă de 1095 lei.

Acțiunile inculpatei Cotoman I.V. au fost încadrate în baza art. 186 alin. (2) lit. (d) Cod penal, *furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșită cu cauzarea daunei în proporții considerabile.*

3. Împotriva sentinței a declarat apel inculpata, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare, invocînd faptul că este nevinovată, la dosar nu sunt administrate probe ce ar demonstra vinovăția ei, instanța de judecată eronat a apreciat probele pe caz, semnătura inculpatei de pe recipisa de primire a copiei rechizitoriului este contrafăcută, în acțiunile ei nu sunt elementele componente ale infracțiunii imputate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2013, a fost respins apelul declarat, ca nefondat, cu menținerea sentinței contestate.

În motivarea soluției sale, instanța de apel a reținut că, sentința cuprinde elementele definiției condamnării, prevăzute de articolul 394 alin. (1) și (2) CPP și ca urmare și-a însușit concluziile instanței de fond.

Instanța de apel a conchis că vina integrală a inculpatei în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, a fost confirmată prin probele administrate la dosar.

Inculpata pe întregul proces penal a susținut că nu este vinovată în comiterea infracțiunii încriminate, însă această versiune nu este confirmată prin nici o probă administrată în cauză.

Instanța de apel a statuat că nerecunoașterea vinovăției de către inculpată nu echivalează cu achitarea acesteia, de vreme ce acuzarea a prezentat probe care cu certitudine demonstrează vinovăția ei în comiterea celor încriminate, mai mult ca atât, acesta este un drept al inculpatei de a nu se auto incrimina, consfințit în art. 21 CPP, or, persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărită penal pentru depunerea declarațiilor intenționat false, decât în cazurile expres prevăzută de legea procesual penală.

Deci, reieșind din cele expuse mai sus, instanța de apel a conchis că dubiul judiciar a fost înlăturat, vinovăția inculpatei fiind dovedită pe deplin prin probe veridice, utile, pertinente și concludente, administrate în conformitate cu normele de procedură penală.

Pe această linie de considerente, apărările inculpatei în sensul cerințelor de achitare, de către instanța de apel au fost apreciate ca neîntemeiate.

Instanța de apel nu a avut motiv de a casa sentința nici în partea aplicării pedepsei, constatând că la soluționarea chestiunii respective s-a acordat deplină eficiență prevederilor articolului 7, 61, 75, 90 Cod penal, astfel, fiind aplicată în limitele prevăzute de lege și instanța de fond motivat a stabilit categoria și măsura de pedeapsă, relevând în cuprinsul sentinței circumstanțele cauzei, persoana inculpatei, gravitatea infracțiunii săvârșite și, în așa mod, corect concluzionând că atingerea scopului pedepsei se v-a asigura prin aplicarea închisorii cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

5. Decizia este atacată cu recurs de către avocatul Ion Popescu, în numele inculpatei, în care solicită casarea acesteia, cu rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată, invocând faptul că probele administrate pe caz nu confirmă vinovăția inculpatei și au fost apreciate eronat de către instanțe, instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel și nu a apreciat corect circumstanțele de fapt la încadrarea juridică a faptelor, instanța de apel nu a verificat în ședință probele.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Colegiul constată, că instanța de apel a conchis întemeiat că vina integrală a inculpatei în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, a fost

confirmată prin următoarele probe: declarațiile inculpatei, părții vătămate, martorilor Josan V.V., Zavtoni T.I., Cotoman G.I., și just a conchis că nu are temeii de a aprecia critic aceste declarații, or acestea au fost depuse sub jurământ și avertizare de răspundere penală în baza art. 312-313 Cod penal, fiind elocvente, consecutive și în coroborare cu materialele cauzei.

Prezența în acțiunile inculpatei atât a elementelor care caracterizează latura obiectivă a infracțiunii imputate cât și a celor care caracterizează latura subiectivă a acestei infracțiuni a fost demonstrată și prin materialele cauzei acumulate în cadrul urmăririi penale și examinate în procesul cercetării judecătorești și anume: comunicarea telefonică R-2 nr. 2986 din 14 decembrie 2011, plîngerea părții vătămate din 22 decembrie 2011, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 22 decembrie 2011, procesul-verbal de ridicare din 20.01.2012.

Analizînd materialul probatoriu, instanța de apel legal a statuat că motivele invocate de inculpată întru susținerea apelului declarat au fost obiect de studiu la cercetarea judecătorească în instanța de fond, care s-a petrecut sub toate aspectele, complet și obiectiv prin prisma principiului contradictorialității și nemijlocirii, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

Colegiul constată justă invocarea instanței de apel în motivarea soluției adoptate a jurisprudenței CEDO, și anume că în situația în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de apel poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță. (*Garcia Ruis contra Spaniei, Helle contra Finlandiei*).

În același context, Colegiul menționează că deși art. 6 § 1 al Convenției obligă instanțele judecătorești să-și motiveze hotărârile, însă Curtea a clarificat că acest lucru nu impune un răspuns detaliat la fiecare argument în parte (*Van de Hurk v. the Netherlands*). Modul în care se aplică obligația de a motiva hotărârile judecătorești poate varia în funcție de natura acestora și trebuie apreciat în lumina circumstanțelor cauzei (*Hiro Balani v. Spain*).

În opinia instanței de recurs, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării și a adoptat o hotărîre legală, întemeiată și motivată, însușindu-și legal argumentele instanței de fond, argumente fundamentate în fapt și în drept, prezentate în hotărîrea atacată, și corect a considerat că nu este necesară reluarea acestora, constatîndu-se că la administrarea probelor nu au fost încălcate drepturile și libertățile constituționale ale participanților la proces și probele puse la baza hotărîrilor nu conțin erori procesuale ce ar putea influența autenticitatea concluziilor.

De asemenea, instanța de apel corect a conchis că în ședința de judecată în apel nu a fost invocată necesitatea administrării de noi probe, precum și n-au fost formulate cereri privind cercetarea suplimentară a probelor administrate în prima instanță, fiind verificate declarațiile și probele, materiale examinate în ședința de judecată în fond și în baza cărora ea a concluzionat necesitatea pronunțării unei sentințe de condamnare.

Deci, argumentul recurentului cu privire la neverificarea în ședința instanței de apel a probelor nu și-a găsit confirmare în cazul supus judecării, dat fiind faptul că partea apărării și inculpata nu a solicitat acestea.

Referitor la argumentele recurentului precum că, probele administrate pe caz nu confirmă vinovăția inculpatei și au fost apreciate eronat de către instanțe, Colegiul remarcă că acestea au fost invocate de inculpată în cererea de apel, și ca urmare criticele date au fost examinate de către instanța de apel, care just a concluzionat că în acest context, nu există temeii pentru a da o nouă apreciere probelor, instanța de apel fiind solidară cu concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor puse la baza sentinței de condamnare. Mai mult ca atât, argumentul privind aprecierea eronată a probelor ține de examinarea cauzei în fapt și în drept, fie în instanța de fond, fie în instanța de apel, și dezacordul unei părți în acest sens nu echivalează cu o eroare ce ar da temeii de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare, totodată s-a constatat că instanțele de judecată au examinat cauza penală prezentă fără careva abateri de la normele de procedură și corect au apreciat probele cercetate sub toate aspectele, concluzie ce este susținută și de instanța de recurs.

Astfel, Colegiul consemnează că recurentul invocă în recursul declarat aceleași argumente ca și în apel, asupra cărora, instanța de apel deja s-a expus.

În recursul ordinar declarat de apărător, hotărîrea recurată este criticată, prin prisma art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond ori de apel, atunci când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărîre de condamnare pentru o altă faptă decît cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blînde; sau faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Verificînd recursul în acest aspect, Colegiul penal constată că temeiturile invocate de apărător, nu persistă în cauză, deoarece conform textului deciziei instanței de apel, aceasta corespunde în totul cerințelor art. 414, 417 Cod de procedură penală, fiind legală și întemeiată, nefiind prezente în aceasta erori de drept, care ar fi temeii de implicare a instanței de recurs în sensul casării.

De asemenea, Colegiul reține că sînt lipsite de relevanță temeiturile cu privire la neîntrunirea elementelor infracțiunii și încadrarea juridică greșită a faptei incriminate inculpatei, astfel fiind corectă determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvîrșite de inculpată și semnele componenței de infracțiune prevăzute art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Prin urmare, la judecarea recursului nu au fost constatate motive ce ar da temeii de a rejudeca cauza în ordine de recurs, din care considerente recursul urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE

Inadmisibilitatea recursului ordinar împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2013, declarat de către avocatul Ion Popescu, în numele inculpatei *Cotoman Irina Vladimir*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 23 octombrie 2013.

Președinte:	(semnătură)	Petru Ursache
Judecători:	(semnătură)	Nicolae Gordilă
	(semnătură)	Elena Covalenco

Copia corespunde originalului

Judecător:

Nicolae Gordilă

